

Bibeholbelse eller Afløsning, saa vil jeg gjøre opmærksom paa, at efter de trykte Motiver, der ere os meddeelte, har Communalbestyrelsen under 17de Juni f. A. erklæret sig herfor og senere, efterat Indenrigsministeren havde tilskrevet den, nu for ganske nylig gjentaget det Selvsamme; jeg var derfor fuldkommen berettiget til at sige, at det er en gjentagen Erklæring. Med Hensyn til hvad det samme ærede Medlem talte om Næringskatten, forekommer det mig at fremgaa af hans Uttringer idag, saavel som af hans separate Votum i den anden Sag, at det ikke staaer ganske klart for ham, hvad Næringskattens egentlige Natur og Betydning er, idet han nemlig synes at betragte den som en Indkomsskat, hvilket den dog efter sit Væsen ikke er. Ligeledes troer jeg, at den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Afd. Valgkreds (Scherfig) ikke ganske har opfattet Betydningen af Skatten, naar han kaldte den en „forlobs Beskatning“. Man kunde jo da paa samme Maade sige, at Skatten paa faste Eiendomme var en forlobs Beskatning. Naar en Næringsbruger eier faste Eiendomme, kommer han til at betale Skat baade af de faste Eiendomme og af Næring og ovenikjøbet Bykstat; men jeg seer da ikke, med hvad Tyde Næringskatten kan kaldes forlobs fremfor de andre. — Jeg har forøvrigt nærmest begjæret Ordet for ganske at kunne slutte mig til § 2 i dette Lovudkast. Jeg finder det overmaade heldigt, at den ærede Minister har beholdt Formue- og Leilighedskatten, saaledes som den er givet i den bestaaende Lovgivning, og igjennem de tilføjede Bestemmelser har gjort det klarere, hvad der egentlig er at forståa ved den; og jeg kan paa ingen Maade være enig med den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 2den Valgkreds (H. Hage), naar han anpriste Indkomsskatten som noget Godt. Efter min fulde Overbeviisning er der ingen Skat, som er saa utaaelig, saa demoraliserende og saa ubillig som denne i sit Grundvæsen; og naar man mener, at man ved Hjælp af den undgaaer Vilkaarlighed, saa feiler man i høi Grad; thi den samme Vilkaarlighed, som er uadskillelig forbunden med Formue- og Leilighedsstat, er ogsaa forbunden med Indkomsskatten, men naturligviis paa en anden Maade, idet den

nemlig her gjør sig gjældende ved Taxeringen af Vedkommendes Indtægt. Jeg mener naturligviis paa ingen Maade hermed at have behandlet dette vanskelige Spørgsmaal paa en fuldstændig eller udtømmende Maade; men heldigviis foreligger der ikke noget Lovforslag om, at Formue- og Leilighedskatten, saaledes som vi nu i lang Tid have været vante til den, skulde afløses af en Indkomsskat. Kun maa jeg endnu bemærke, at, naar nogle Medlemmer have talt om, at det var godt at kunne kontrollere Skatteansættelsen, ja, saa er rigtignok dette aldeles umuligt ved Formue- og Leilighedsstaten; den hviler paa et Skjøn, men dette Skjøn er aldeles uundgaaeligt, naar vi overhovedet vilde beholde Skatter af denne Art.

Indenrigsministeren: Der kan muligviis gjøres adskillige Erindringer mod flere Enkeltheder i Lovforslaget; men den Erindring tør jeg bestemt paastaae er ugrundet, at denne Sag ikke har været tilstrækkelig modent overveiet. Den har nu i 6—7 Aar staaet paa Dagsordenen, hvergang den lovgivende Forsamling er kommen sammen, og der har været veplet en saadan Bunke af Correspondancer mellem de forskjellige Autoriteter om den, at jeg virkelig ikke troer, at der vilde vindes det allermindste Udbytte ved paany at sætte den i Gang ved Correspondance. Det er bestandig i det forløbne Tidsrum erkjendt, at det er urigtigt, at de Næringsbrivende ubrede Formue- og Leilighedsstat baade af den Formue, de have udenfor Næringen, og af den, de have i Næringen, da denne sidste jo alt eengang er beskattet gjennem Næringskatten; dette vil kunne erfares ved at gennemlæse den Skrivelse, som under 6te Mai 1859 er tilstillet Borgerrepræsentationen fra Kjøbenhavns Magistrat — en Skrivelse, som jeg ogsaa i andre Henseender ret vilde ønske, at de ærede Medlemmer, som drage Lovudkastets Betimelighed i Tvivl, vilde gennemlæse. — Det er bestandig erkjendt, at dette var en Feil ved Næringskatten, som i høi Grad trængte til at rettes, og det saameget mere, alt eftersom de af Communens Udgifter, som skulde dækkes paa denne Maade, tiltage. Naar man iøvrigt ikke fandt, at man burde opgive Næringen som Beskatningsgjenstand, da